

Joaquim Ferrer, l'home de les altes causes

Dc, 11/05/2016 per Catalunya Religió

(Joan Capdevila -Lliga Espiritual M.D.M.) Mai no tenia un no per a ningú. O jo no ho vaig veure. Només un cop varem discrepar, també és cert, i fins i tot aquell cop vam acabar entesos, i voldria creure que més amics. Va anar així: feia poc més de d'un o dos anys que m'havia fet de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, que en Quim presidia, i en un canvi de Junta em van demanar, per allò del rejuveniment, no per cap altre mèrit, que hi entrés i comencés a col·laborar.

La Lliga no és poca cosa, no us penseu: fer-se dignes de la pregària que s'imprimeix darrera de les estampetes de la Moreneta (les que no porten el Virolai porten la Visita Espiritual, que **Torras i Bages** va escriure per a la Lliga i per a que la Lliga en fes arma de combat evangèlic) no és pas poca cosa; ultra això hi ha la responsabilitat de mantenir la flama de la Missa de l'Onze de setembre, l'única celebració religiosa en la que es prega pels que han mort defensant la Pàtria des de temps que això no era massa ben vist (defensar la Pàtria, no pregar... bé, hi ha hagut èpoques de tot); també sovint ha costat defensar el privilegi de poder dir missa un cop l'any a la Capella de Sant Jordi a Palau; i també hi ha les assemblees pesadíssimes on concorren els lloros que només tenen idees a donar però no a fer; i la trobada anyal a Montserrat amb el Pare Abat; i fer presència a la Vetlla de Santa Maria; i fer honor a tot quant soci il·lustre (**Gaudí, Carrasco, Maragall, Llimona...** i aquest any Torras i Bages, divendres 20 a l'Ateneu el darrer acte que en Quim va ajudar a organitzar); per no parlar de com és de llarg esperar un alçament de subveconeta en la tenebra de la Direcció General d'Afers Religiosos o qualque altra instància de l'administració; i com que els temps que corren són els temps que corren també cal preocupar-se de la captació de socis, que no som tots els que voldríem; i com que tenim més de cent anys d'història (la Lliga es va fundar el mateix any que el Barça, fàcil, 1899, som fills de la Renaixença) sempre tenim efemèrides i commemoracions a celebrar. I aquí va venir l'enganxada.

Perdoneu: aprofito per fer l'espòt perquè aquest article va d'en Quim Ferrer i [La Lliga](#) i estic convençut, seguríssim, que en Quim des d'allà dalt està rient i

aprovant-me la barra d'aprofitar la seva necrològica per fer propaganda. També em ve bé la llista de tasques i tasquetes per a reforçar la primera frase: mai no tenia un no per a ningú. Ell, juntament amb la bona gent de la Junta, però ell posant la cara, es va posar a les seves amples esquenes la ingent responsabilitat de fer surar la vella Lliga, de renovar-la i actualitzar-la, de posar-la en la línia de les associacions de catòlics que tenen alguna cosa a dir al nostre país i del nostre país, a la nostra Església i de la nostra Església.

Torno a l'enganxada: calia fer l'homenatge a un abat molt del gust d'una propaganda patriòtica molt filla de l'oportunisme i de l'escassetat d'herois vistosos que la llarga nit de la dictadura ens va proveir la pobra, trista, bruta, dissortada jerarquia eclesiàstica nostra, així parlant en general i amb notables excepcions. Aquesta era la meva opinió, és clar: que no calia, perquè lo d'aquell senyor tenia molt de bluf. I com sovint em passa, no em vaig estar d'expressar-la. Iradament i gairebé ofesa, i com sol fer-se en aquests casos si és sincerament, posant a disposició la cadira en un perfecte crescendo de dignitat, ara sí, ofesa.

Ara recordar-ho em fa vergonya. Tot un perfecte sotacarro com el que subscriu permetent-se alçar la veu a un pare de la Pàtria, Conseller, no sé quants cops diputat i senador, però abans que tot això un dels que de debò se la va jugar per a salvar-nos els mots, un dels que es van creure i defensaren de veritat que no hi ha llibertat sense justícia social, i viceversa, dels que "[Repartíem la Pacem in Terris](#) igual que ho férem amb papers clandestins contra la dictadura franquista i contra el nacionalcatolicisme"... Però, i aquí comença la lliçó, en Quim va aguantar el xàfec sense perdre la compostura, i em va dir que no, que potser en part tenia raó però que no, que s'havia de fer i participar en aquell homenatge al "un bel morir tutta una vita onora" i, a més i per postres, que d'això de plegar res: i aquesta te l'empasses amb tot el bon humor que puguis, com tantes me'n vaig empassant jo, que no estem per disgregar esforços, i la causa, la de veritat, és més alta. Recorda-ho quan et toqui fer política de veritat. I tornà a somriure.

Sempre tenia un somriure, i pencava com només aquella cartera a rebentar de papers devia ser testimoni, i mai no tenia un no per a ningú... excepte quan es tractava de donar lliçons d'aquelles que t'acompanyen tota la vida.

No només la Lliga, però sobretot la Lliga, la gent de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat avui està de dol pel president que ens deixa havent estat a l'alçada i honorat l'alta causa que ens proposa **Torras i Bages** a la Visita Espiritual.

T'enyorarem, Quim. Vetlla per nosaltres.

Joan Capdevila i Esteve,

Membre de la Junta de la Lliga de la Mare de Déu de Montserrat